

„...de szomorúságotok öröme változik.”

Jézus előre megmondja tanítványainak az elkövetkező eseményeket, hogy a tanítványok csalódottságát, megbotránkozását elkerülje, vagy legalább mérsékelje. Ez követendő példa lehet nekem is. Téves felfogás, hogy kíméletből nem beszélünk az érkező nehézségről, de lehet, hogy csak egy kényelmetlen helyzet elől menekülünk így. Próbáljunk bátran – ahogy Jézus példája tanít – szembenézni a jövő nehézségeivel is. A tanítványok tanakodnak Jézus kijelentésén, ezzel nekünk is példát adva arra, hogy a közösség működésének fontos eleme a jézusi üzenet tárgyalása, értelmezése. És ezt nem helyettesíti, inkább csak kiegészíti a különböző témák: könyvek, filmek, események megbeszélése. Jézus – mint jó közösségvezető – figyel a tanítványaira, és még a ki nem mondott kérdéseikre is válaszol, foglalkozik velük, a problémáikkal. Jézus nagyon találóan állapítja meg, hogy az őt szerető tanítványai és a világ más szemmel nézi az ő tanítását, életét. Nekem is állást kell foglalnom – magam előtt mindenképpen –, hogy ki nekem Jézus, mit vagyok hajlandó bevállalni érte és az evangéliumért.

Az igazi kérdés azonban az, hogy én hogyan állok hozzá a Jézust elszomorító, sokszor magamnak, embertársamnak ártó szavaimhoz, cselekedeteimhez. Megvonom a vállam, vagy szitkozódok, vagy azt mondom: Kár? Esetleg sírok? Igazi könnyekkel?

Pedig a hibás, rossz szavaim, cselekedeteim mind magukban hordozzák a Jézust elvesztés veszélyét! Pedig ha tudnék bánkódni, szomorkodni a hibáim miatt, akkor rácsodálkozva Isten szeretetére, ebből öröm fakadhatna! Igazi, örökké tartó öröm!

Figyelek az idők jeleire, az érkező nehézségekre, hogy felkészülhessek, felkészülhessünk rá?
Figyelek-e a körülöttem élőkre, kérdéseikre, problémáikra reagálok-e, és ezt szeretettel teszem-e?
Tudok-e sírni, bánkódni bűneim miatt? És Isten szeretetét átélve örülni?

Singer József, Székesfehérvár